

Benkő Imola Orsolya

Piros csiptető

válogatod a tárgyakat,
mit vigyél magaddal
ebből a lakásból,
amitől olyan lenne, mintha
nem is költöznél,
csak a táj változik körülötted,
az utak simasága,
a rendezetlenség helyén
rend, te viszont olyan vagy,
mint az egymásra dobált
tisztá ruhák, éleid és
kontúrjaid elmosódnak.

biztatod magad, hogy
most más lesz, máshogy
alakul majd, hol van már
az a brooklyni éjszaka,
a taxis riadt tekintete, amikor
kirakott a ház előtt, amit
te is akkor láttál először,
kedved lett volna visszafordulni
a repülőtérrre, mégis bólintottál,
kigördült előtted a koszos,
szakadt, foltos éved, a vágyott
pirosan süppedő helyett.

más lesz:
nem kell hazudni a határon,
hogy turista vagy, sem
Nagylakon, sem a Kennedyn,
hiszen turista lettél, ki-be jársz
az életedbe, a nappaliból
a mosókonyhába, ahogy mások
is, de talán most megúszható

a nagymosás, a magány centrifugája,
a kitergetett, száradó nyelv,
a szélben repkedő idegenség,
határon innen, határon túl,
miközben tudod, hogy minden,
amiben hittél, egy piros csiptető,
az utak kuszasága, összebogozott
szárítókötél, úgy lógsz rajta,
mintha mindig is
ott lett volna a helyed.

Irodalmi Jelen, 2025/4.